

CUKRARNA

Sporočilo za javnost

Ljubljana, 30. 10. 2024

PERFORMATIVA III.

13. in 14. november 2024

V Cukrarni bo v sredo in četrtek, 13. in 14. novembra, potekala Performativa III., ki prinaša premieri avtorskih projektov dveh izjemnih slovenskih ustvarjalk, Irene Z. Tomažin in Mateje Bučar.

Performativa III. je nadaljevanje programskega cikla PERFORMATIVA v Cukrarni, ki je posvečen performansu in drugim izvedbenim praksam in stremi k kontinuiranem predstavljanju domače in mednarodne sodobne umetniške produkcije performansa. Kustosinja cikla PERFORMATIVA je Mara Anjoli Vujić.

PROGRAM

Sreda, 13. november 2024

19.00 **Irena Z. Tomažin**
 »kakor voda pôje kost # 3«
 premiera, klet

20.00 **Mateja Bučar**
 V izvrstnem redu
 premiera, avla

Četrtek, 14. november 2024

18.00 in 20.00 **Mateja Bučar**
 V izvrstnem redu
 ponovitev, avla

19.00 **Irena Z. Tomažin**
 »kakor voda pôje kost # 3«
 ponovitev, klet

Vstop prost. Zaradi omejenega števila mest je potrebna rezervacija na info@cukrarna.art.

Tretja in zadnja edicija letošnje Performative prinaša premieri avtorskih projektov dveh izjemnih slovenskih ustvarjalk, Irene Z. Tomažin in Mateje Bučar, in tako izstopa s posebnim poudarkom na njunem najnovejšem delu. Obe izvedbi sta nastali v koprodukciji Cukrarne z nevladnimi organizacijami v kulturi – zavodom Sploh in Društvom umetnikov DUM ter v okviru raziskovalnega cikla Ventilator. Skupna nit obeh del je izrazita osredotočenost na telo – zvočno, plesno ali gibajoče se telo – ki raziskuje raznolike možnosti izražanja prisotnosti in vpisovanja v prostor.

Projekt *V izvrstnem redu* Mateje Bučar je zasnovan za prostorni volumen avle Cukrarne, kjer avtorica oblikuje linijo ali »izvrstni red« plešočih teles pomembnih ustvarjalk in ustvarjalcev različnih generacij v polju sodobnega plesa. Vendar pa nas naslov, skupaj z nizanjem pomembnih plesnih avtoric in avtorjev v linijo, v vrsto prepoznavnih individualnih plesnih izrazov, tehnik in estetik, s poudarkom na izvrstnosti, spodbuja k razmisleku o tem, ali takšno početje meri tudi v polje kulturne politike in je hkrati komentar na položaj sodobne plesne umetnosti v Sloveniji. Raziskovanje utelešenja linije se v opusu Mateje Bučar ponavlja in nadgrajuje. Tokrat se linija krči, razteguje, krivi, zviža in odvíja ter zaživi kot nepopoln začasen slovar slovenskega sodobnega plesa, ki na edinstven in igriv način združuje celo vrsto različnih gibanj. Ob načrtovanju linije v prostor se poraja vprašanje, ali gre za poskus razmejitve prostora na posamezne segmente, polja ali strani, za njegovo razgradnjo ali rekonstrukcijo, za raziskovanje in oblikovanje vmesnih prostorov, za svobodno potovanje gibajoče se linije teles skozi arhitekturno krajino ali morda za nekaj povsem drugega. Kljub dominantni strogosti, ki jo napoveduje »izvrstni red«, se zdi, da neprekinjena in dinamična linija, ki jo skupaj s soustvarjalkami in soustvarjalci zarisuje Mateja Bučar – hkrati kompleksna in preprosta, nenehno premikajoča se koreografska kompozicija – paradoksalno prinaša tudi občutek svobode in fluidnosti, kjer stroga struktura odpira prostor za spontanost, individualnost in igrivost v gibanju.

Irena Z. Tomažin je svoje novo delo zasnovala v stranskem, skoraj nereprezentativnem prostoru Cukrarne, v ozkem in dolgem hodniku, ki obkroža kletno dvorano. Ta prostor je za obiskovalce programov običajno nedostopen. Novi vokalno-gibalni projekt z naslovom »*kakor voda pôje kost #3*« se na svoj način povezuje s performansom »*vzorec razlitega glasu, odtis karamelnih stopinj*«, ki sta ga Irena Z. Tomažin in Tomaž Grom kot lokacijsko specifično delo v Cukrarni ustvarila spomladi 2023. Novo delo se odvija prav tam, kjer se je začelo prejšnje, in pomeni nadaljevanje raziskovanja zgodb, ujetih v zidove Cukrarne.

V večplastni gibalno-vokalni krajini se Irena Z. Tomažin osredotoča na motrenje glasu in njegovo utelešanje. Kot vrhunska vokalistka z različnimi vokalnimi tehnikami in petjem subtilno in kompleksno oživlja preslišane glasove. Njen glas se premika skozi mentalni in fizični prostor. Raziskuje, kako glas potuje po hodniku in med telesi obiskovalcev, kako se izgublja in spet zaživi. S plastmi asociativnih vzorcev polni, zgošča in razvija zvočne pokrajine ter v ustni votlini oblikuje in preoblikuje posamezne delce zgodb v poetično zvočno gmoto. Avtorski opus Irene Z. Tomažin zaznamujeta raziskovanje odnosov med telesom, glasom, gibom in prostorom ter preučevanje načina, kako zvok prehaja skozi telo, ki deluje kot zvočilo. V projektu »*kakor voda pôje kost #3*« posveča posebno pozornost prisotnosti glasu v

medprostoru med telesi. S tem raziskuje vprašanja o tem, ali je poslušanje lahko taktilno in kako bližina glasu vpliva na naše doživljanje – je preintenzivna, če na svoji koži začutimo toploto sape?

Mara Anjoli Vujić

Kolofon

Kustosinja: Mara Anjoli Vujić

Fotografije: Blaž Gutman, DUM

Producentka: Janja Buzečan

Odnosi z javnostmi: Mojca Podlesek

Tehnična produkcija: Martin Lovšin

Produkcija: Cukrarna / MGML

Koprodukcija: zavod Sploh, društvo umetnikov DUM

S podpora: Mestna občina Ljubljana